

Κυριακή του Ασώτου.

Αρχιμανδρίτης Λουκάς Τσιούτσικας.

Τριώδιο.

«αναστάς πορεύσομαι προς τον πατέρα μου» (Λκ 15:18).

Σήμερα, Κυριακή του Ασώτου, βρισκόμαστε στη δεύτερη Κυριακή του Τριωδίου. Της πολύ σημαντικής αυτής περιόδου για την Εκκλησία μας, η οποία όπως και άλλοτε τονίστηκε, δεν είναι όπως από πολλούς θεωρείται και βιώνεται περίοδος γλεντιών, ξεφαντωμάτων, χορών και καρναβαλιών, αλλά αντιθέτως περίοδος κατανύξεως, δακρύων, συντριβής, μετανοίας.

Για αυτή τη μετάνοια μας ομιλεί κατ' εξοχήν η παραβολή την οποία ακούσαμε σήμερα, η λεγομένη του Ασώτου, την οποία είπε ο Κύριός μας για τους Φαρισαίους της εποχής του, είπε όμως και για μας, για τη δική μας μετάνοια και σωτηρία.

Είναι δε τόσο σημαντική ώστε να χαρακτηρίζεται ως Ευαγγέλιο των Ευαγγελίων, καθώς θα μπορούσαμε να πούμε, ότι και όλο το Ευαγγέλιο αν χανόταν, έμενε δε μόνο η παραβολή αυτή, θα ήταν αρκετή για να μας οδηγήσει στη σωτηρία.

Κάποιος πατέρας είχε δυο γιούς και ο μικρότερος από αυτούς του ζήτησε το μερίδιο της περιουσίας που του αναλογούσε. Και εκείνος τους μοίρασε την περιουσία του.

Πατέρας είναι ο Θεός και εμείς τα παιδιά του. Περιουσία είναι τα διάφορα χαρίσματα, οι δυνατότητες και οι ικανότητες, οι σωματικές και οι ψυχικές. Κοντά σ' αυτά είναι η χάρη του αγίου Πνεύματος την οποία πήραμε με το άγιο Βάπτισμα και τα άλλα Μυστήρια της Εκκλησίας μας και εκείνο που χρειάζεται είναι να ζούμε στο σπίτι του πατέρα, δηλαδή μέσα στην Εκκλησία, κατά το θέλημα του Θεού για να αξιωθούμε να γίνουμε κληρονόμοι των αγαθών του, της βασιλείας του.

Ύστερα από λίγες μέρες ο νεώτερος γιος τα μάζεψε όλα και έφυγε σε χώρα μακρινή, όπου σκόρπισε την περιουσία του, κάνοντας άσωτη ζωή. Καθώς στερούνταν αναγκάστηκε να γίνει χοιροβοσκός, αλλά και εκεί δεν του έδιναν ούτε τα ξυλοκέρατα που έτρωγαν οι χοίροι.

Με τις αμαρτίες μας φεύγουμε από το Θεό, και τα χαρίσματα που πήραμε από αυτόν τα σπαταλάμε στις εφήμερες ηδονές, στις ικανοποιήσεις των παθών, της φιληδονίας, της φιλαργυρίας και της φιλοδοξίας.

Όμως η ζωή της αμαρτίας, ενώ στην αρχή είναι γλυκιά, δεν αργεί να γίνει πικρή και άχαρη. Την ηδονή της αμαρτίας τη διαδέχεται πάντα η οδύνη, ο πόνος. Τότε ο άνθρωπος προσπαθεί τον πόνο αυτό να τον γλυκάνει με νέα ηδονή η οποία φέρνει νέα οδύνη και έτσι το πράγμα πάει από το κακό στο χειρότερο.

Έτσι έχουμε την πείνα την πνευματική που οδηγεί στο θάνατο τον πνευματικό.

Όμως όσο ο άνθρωπος έχει τα μάτια του ανοικτά, πάντα υπάρχει η ελπίδα και η δυνατότητα της σωτηρίας. Τι πρέπει να γίνει; Μας το υποδεικνύει ο άσωτος.

Ήλθε «εις εαυτόν», συνήλθε και είπε: Οι εργάτες του πατέρα μου έχουν περίσσιο ψωμί και εγώ πεθαίνω της πείνας. «αναστάς πορεύσομαι προς τον πατέρα μου». Θα σηκωθώ και θα γυρίσω στον πατέρα.

Χρειάζεται να δούμε και να **παραδεχθούμε** την ταλαιπωρία και αμαρτία μας. Πολλές φορές ο άνθρωπος, ιδίως ο σημερινός, ενώ αμαρτάνει δεν το

καταλαβαίνει ή ακόμη χειρότερα, δικαιολογεί την αμαρτία και τη θεωρεί σαν κάτι καλό και φυσιολογικό.

Δεύτερο, να **πονέσουμε** για την αμαρτία, πράγμα που είναι πολύ σημαντικό. Για να έχουμε πραγματική και βαθιά μετάνοια χρειάζεται πολύς πόνος, χρειάζονται δάκρυα, χρειάζεται να κλάψουμε για τις αμαρτίες μας.

Τρίτο, αφού μισήσουμε την αμαρτία να γυρίσουμε και να **επιστρέψουμε** στο Θεό. Να στρέψουμε το νου μας σ' αυτόν με την προσευχή, με επιδίωξη την απόκτηση της αδιαλείπτου προσευχής. Να στρέψουμε την καρδιά, την επιθυμία μας σ' αυτόν, να ποθούμε και να αγωνιζόμαστε να αποκτήσουμε μόνο αυτόν.

Τέταρτον να **ομολογήσουμε** ξεκάθαρα και με ταπείνωση όχι μόνο μέσα μας αλλά και εξωτερικά τις αμαρτίες μας. «Πάτερ, ήμαρτον εις τον ουρανόν και ενώπιόν σου». Αμάρτησα και δεν είμαι άξιος να λέγομαι γιος σου.

Αυτό θα γίνει με την ενώπιον του Πνευματικού ιερά Εξομολόγηση. Και ο Θεός που είναι Πατέρας μας είναι πάντα έτοιμος να μας δεχθεί και να μας χαρίσει «την στολήν την πρώτην», τη στολή της χάριτός του, «τον μόσχον τον σιτευτόν» την ευφροσύνη, το πανηγύρι της Βασιλείας του.

Το πρόβλημα δεν είναι στο Θεό αλλά σε μας. Το πρόβλημα είναι αν εμείς θα μετανοήσουμε, αν εμείς θα γυρίσουμε πραγματικά κοντά του. Και αυτά δεν είναι απλά λόγια αλλά πραγματικότητες που τις βλέπουμε στη ζωή των αγίων της Εκκλησίας μας. Μεγάλοι αμαρτωλοί με τη βαθιά, την πραγματική μετάνοια σώθηκαν και έγιναν μεγάλοι άγιοι.

Αλλά ας αναφερθούμε με συντομία και στο μεγάλο γιο ο οποίος ζούσε μεν κοντά στον πατέρα, έκανε τις εντολές του, αλλά, φαίνεται, κατά ένα τρόπο τυπικό. Δεν έκανε μεγάλες εξωτερικά αμαρτίες αλλά και δεν είχε αρετές.

Από τη συμπεριφορά που έδειξε απέναντι στον αδελφό του φάνηκε ότι είχε υπερηφάνεια, είχε καλή ιδέα για τον εαυτό του, και έλλειψη αγάπης με ζήλια.

Η συμπεριφορά του έμοιαζε με εκείνη των Φαρισαίων οι οποίοι κρίνοντας “κατ’ όψιν” θεωρούσαν τους εαυτούς τους αγαθούς και άξιους των ευλογιών του Θεού, τους αμαρτωλούς δε τους έβλεπαν χωρίς συμπάθεια και δεν μπορούσαν να φανταστούν το έργο και τα αποτελέσματα της μετανοίας.

Άσωτος δεν ήταν μόνο ο μικρός γιος – εκείνος ήταν φανερά – αλλά και ο μεγάλος, διότι εξωτερικά ήταν εντάξει αλλά εσωτερικά δεν είχε υποστεί την καλή αλλοίωση. Και ο μεν, «νεκρός ην και ανέζησε»· μετανόησε, επέστρεψε και σώθηκε· ο άλλος δε δεν ξέρουμε τι τελικά απέγινε· πιθανώς, εμμένοντας στην αμετανοησία του να έμεινε έξω από το πανηγύρι, έξω από την σωτηρία.

Συμπέρασμα: και οι δυο ήταν «άσωτοι»· κατ' επέκτασιν όλοι είμαστε αμαρτωλοί. Θα σωθούμε όμως εάν δεν θα αυτοδικαιωθούμε, αλλά θα συναισθανθούμε την αμαρτωλότητά μας, θα μετανοήσουμε και θα επιστρέψουμε στον φιλεύσπλαχνο Πατέρα, που είναι έτοιμος να μας δεχθεί και να μας δώσει τα αγαθά του, τη βασιλεία του. **Αμήν.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>